

Overweging bij het begin 61ste seizoen zondag 24 augustus 2025.

“zet je deur open’ of misschien wel een oproep aan ons als Jongerenkerk ‘zet de deur open’. Op velerlei manieren proberen we er te zijn voor mensen, ongeacht wie die ander is. In de persberichten die verstuurd worden, staat steeds bij het persbericht ‘iedereen is van harte welkom’.

Maar ‘je deuren open zetten’ is makkelijker gezegd dan soms gedaan. Het houdt ook een risico in. Je weet niet wie er binnen kan komen. Je weet niet wat de bedoelingen van iemand zijn, denk bijvoorbeeld aan de reclamespotjes op de radio over mensen die graag bij je binnen willen komen, soms met kwade bedoelingen. Voorzichtigheid is dus ook wel een beetje geboden.

Het evangelie van vandaag vind ik in deze wel een beetje een moeilijk verhaal. De deur naar Gods nieuwe wereld is klein. Je moet dus goed je best doen om binnen te komen. Niet erg hoopvol. Zeker niet als de heer des huizes besluit de deur dicht te doen. Het lijkt erop dat dan slechts weinigen, die boodschap horen we elders ook in de Bijbel, gered zullen worden.

Als Jongerenkerk kijken we daar wellicht net iets anders tegenaan. Wij zetten op verschillende momenten in de week de deur juist wagenwijd open. We vragen niet naar afkomst, we kijken niet naar kleur of geloofsovertuiging, we kijken niet naar kleding of dat iemand er verzorgd uitziet. Het enige dat we vragen is dat iemand geen risico is voor andere bezoekers en dat ieder er mag en kan zijn.

Maar wat is dan de boodschap van de lezing van vandaag? Misschien zit dat we verscholen in de laatste zin van de tekst van Lucas. ‘Luister! De belangrijkste mensen zullen achteraan komen en de onbelangrijkste mensen komen vooraan te staan.’

En misschien is dat wel de waarschuwing uit dit stukje evangelie. ‘De onbelangrijkste zullen vooraan komen te staan’.

We hebben zelf ook wel een idee over die Gods nieuwe wereld. We hebben allemaal wel een idee over wie er wel en niet straks in datgene wat wij hemel noemen zullen komen.

En misschien vinden we, vind ik van mezelf, dat ik wel door die deur kom. Kijk eens wat wij allemaal gedaan hebben. We hebben geprobeerd te leven naar Gods Woord. We hebben gedeeld wat we hebben en wat we zijn. Geen geweld gebruikt. Ruzies proberen uit de weg te gaan. Niets genomen van anderen en ga maar door.

Maar **die**, we kunnen er wellicht zo wel een aantal mensen opnoemen waarvan we denken: die, nee die zal zeker niet toegelaten worden in Gods nieuwe wereld. Die leeft zonder zich te houden aan wat wenselijk en normaal is in ons samenleven. Die profiteert, die manipuleert, deelt niet, ergens nog doet mensen te kort, buit mensen uit, nog erger jaagt uit machts-wellust mensen de dood in. Nee, die komt er zeker niet in.

Menselijk gezien, menselijk gedacht, heel begrijpelijk maar daar gaat het wel heel goed fout. Dan staan wij te jammeren voor die deur en roepen zoals in het evangelie 'maar heer, we hebben met u gedronken, we hebben met u gegeten, u kent ons toch'.

Maar beste mensen, alhoewel menselijk gezien dat logische gedachten zijn, zijn het ook gedachten die het idee oproepen van 'wij weten wie wel of niet door die deur komen. En daarmee en misschien is dat we de grootste fout die we dan maken, denken wij dat wij weten hoe God oordeelt wie wel en niet door die deur komt. En daarmee kunnen we de suggestie wekken te weten, of denken te weten, hoe God oordeelt en daarmee plaatsen we ons op Gods plaats, Hij die die Ander is wiens wegen onnavolgbaar zijn, voor ons menselijk verstand niet te vatten en te begrijpen om dat hij God is iemand, iets van een orde die ons verstand te boven gaat en wellicht is dat wel de grootste fout die we maken kunnen en maken en die onvergefelijk is.

Te vaak denken we wellicht 'kijk ons eens, kijk eens wat we doen en kijk die arme stumper, kijk die zielige eenzame mens, kijk die oudere die moeten we echt even helpen' en als we dat doen: zie ons! Wij werken mee aan Gods nieuwe wereld in ons doen en laten'

Maar horen wij dan nog wel de stem van die ander. Te vaak denken wij nog dat Wij wel weten wat die ander nodig heeft en vervallen wij in het Barmhartige Samaritaan syndroom: ik weet wat jij nodig heb, ik zet je op mijn paard, lever je af bij iemand en laat voor je zorgen. Wij zetten activiteiten op en die eenzame mens moet dan daar maar heen gaan dan is zij of hij niet meer eenzaam. Jij die niets hebt wij geven je te eten, te drinken, kleding en jij mag daar dankbaar voor zijn.

En dan klinkt de waarschuwing: niet jij die denkt dat je belangrijk bent staat vooraan maar juist die ander waarvoor JIJ bedacht wat wel goed voor haar of hem zou zijn en die je daarmee JUIST over het hoofd hebt gezien.

We staan aan het begin van het 61ste seizoen. Mag deze eerste zondag van dit nieuwe seizoen ons oproepen tot bescheidenheid, tot terughoudendheid. Natuurlijk blijven we aandacht hebben voor en ons inzetten voor de mens die in de samenleving dreigt te worden vergeten, onder geschoffeld, aan de kant geschoven, over het hoofd gezien.

Natuurlijk blijven we doen wat we al jaren doen maar daarmee zijn wij, ben ik niet meer ook niet minder dan die ander. Want alles wat wij doen moet de toets van de Sociale Leer van de Kerk kunnen doorstaan en die hele Leer is maar op een groep afgestemd: zij die het onderspit dreigen te lopen, de mens aan kant waar de klappen vallen want ZIJ zijn het belangrijkste in Gods nieuwe wereld.

Mag het ons lukken in dit 61ste seizoen zo waar te maken 'delen wat we zijn, delen wat we hebben' want dan dragen we in alle bescheidenheid, iets bij aan Gods nieuwe wereld en aan een nieuwe wereldorde waarin de mensen in de knel vooraan staan en ook wij onze deuren wagenwijd open zetten en waar we geen onderscheid maken naar afkomst, geloofsovertuiging, huidskleur, hoe men uitziet. Een Jongerenkerk Venlo waar ieder mag zijn wie hij of zij is en zich van harte welokm maag voelen.

Ik hoop dat ons dat, met vallen en opstaan, mag lukken in dit 61ste seizoen.

Dat het zo mag zijn.